

A fa.

Egy fa a hegyek között
állt délcegen, várva a végzetet.
Kivágták.

Nekiláttak a favágók fúrták, faragták.
Kereszté formálták.
Leszúrták.

Hoztak egy embert megaláztatva, sebekkel telve
vértől áztatva.
Mégfeszítették.

Megindult a föld. Reszketett. Sötét lett, de hol
van mér az este.
Elvégeztetett.

A fa csak állt, terhétől roskadva, ki kell tartani
még nincs vége a harmadik napnak.
Győzött!

Szemlélte a tájat és gyönyörködött a fényben
ami sebesen érkezett a harmadik napon a földre.
Meváltottalak!

Életre kelt a fa több ezer éves rabságából.
Köszönte az életet ebben a világban.
Dicsőítelek.

A pásztor

Kis kút gémje nagy, világító nappalokon.

Sáros bakancs, orra lukas, cammog az utakon.

Kutya ugat tereli a nyáját, kinn a nagy pusztában.

A pásztor bottal támasztja a sorsa, kergeti a gondja.

Egyet füttyent,- Bodri arra, s már együtt van a nyáj a karámban.

Vödör csobban, húzza jobban, s isznak a barmok a vályúban.

Főzi a lebbencset, rutinos a módja, Bodri is eszik a pásztorral.

Ég a tűz melegét adja, csak rakja, csak rakja.

Álom jön a szemére, eljött az este végre.

Az élet győz.

Sáros léptek alatt loccsan a sárban, szikrát vet a fény, s koppan a dér, mely leesik, s egyszer véget ér a fagyos ébredés.

Mintha mindent letakartak volna, olyan a táj mint a halottak koszorúja, vajúdva szüli meg gyermekét....JÖJJ TAVASZ...újra ébredés.

Fagyos szélben dermedve, épphogy csak élet jelet lehelve rajzolódik minden nap a lehelet.....
Üres csontokon áthatol az emberek képzelete.

Mint a bikák harca kinn a ringben- itt nincs megegyezés- valakinek az életébe kerül ez a hízog csevegés.

De ott kinn a réten mégis valami más történik
...halkan....csendben.....senkit sem kérdezve.
Virág nyílt...HÓVIRÁG..... .

Majd az ibolya meg sáfrány majd jön a páfrány s még a többi, számuk sok nincs vége, hisz olyan ez a táj mint a méh keret.

Jönnek a madarak a vadak egyre nagyobb a réti zsvaj, életre kel a táj zsong-bong a határ apraja nagyja hirdeti, hogy az élet győz s a halál vesztett.

Elmélkedő lét.

Tél a vége ennek az évnek. Fagyott ágak hajlanak a mélybe. Fogam vicsorgó vasajton megy az éjbe. S lefekszem a sima plédre.

Az álmok ajtóján át libbenve kelek föl újra a létezésbe. Az égető nap leheletébe, újra megszólal a világító természet.

Hívogatón dübörög a messzeségből, fehér ruhába öltözve csalókán könyörög. Meg akarja semmisíteni a létezésem, hogy ő legyen az úr a mindenségen.

Kormozódó messzeségből a holdat látom feljönni az éjből. Ő az ura az éjszakai násznak. A sötétben villódzó milliányi csillag párnak.

Legyőzte a nászt a reggel. Felkelt a macska és nyávogott egyet. Rálehelt a fény a testre, megcsókolta, átölelte, hogy egyé váljon a test a szellemmel.

Élő folyó

Rád cseppen egy cseppje, merengő sötétségben reményt ad élete.

Szíved megtelik étellel, létednek most már van értelme.

Keresed a forrást melyből áradnak cseppjei, mert kell az élet belsődnék is.

Keresed a folyamatot mert ez kell neked, az életed e nélkül semmi sem.

Mikor rátalálasz őrzöd az utat, hogy mindig tiszta legyen e járda a kútra.

Mert kifogyhatatlan élő vize, jut bőségesen neked.

Falun

(Súri ősz)

A Bakonyban itt a peremén van egy falu az út mentén.
Körülötte erdő, legelő. Házak sorakoznak egymás után
mint a katonák mikor riadóra várnak.

A főutca aszfaltos a többi nem biztos, az emberek
megszokták a port a koszt. Elvannak zárva a nyüzsgő
világtól. Hurrá! Vagy még sem? Lehet, hogy kellene az
élet?.....áh mégsem.

A főtéren egy tábla kilenc ujja tárva jelzi az irányt a
vándor számára. Az egyik új nyílegyenest egy tó felé
terel. Talán foghatsz arany halat! Itt? A Bakony
peremén? Ne is próbáld reménytelen. Talán a
macskádnak foghatsz snecit reggelire.

A házak szépek, ékesek látszik munkája a szorgos
kezeknek. Virágzik a kert ápolat az udvar. Kapa gereblye
itt nincs a talonban. Felhő jön a falura s elmegy a kedve
a parasztnak. Mégis kellene az élet! Meg hal így a
szorgos a dolgos, de lehet, hogy a városban sem jobb.

A lényeg, hogy élni kell falun, városban, réten a téren.
Nem figyelve emberek gonosz véleményére. Mert a
világban benne van a gonosz. Te dolgos figyeld a
tavaszt, amikor virágzik a fügefafa tudd, hogy közel van a
bor a jó zamatos. Közel az élet kezdete.

Újra meglátod ahogy teremődik a táj, pompázni fog a
határ. Ezért ne csüggedj te dolgos, hisz nincs jogod -e
rossz sorshoz. Neked jobb készítettett fönn valahol az
egekben. Hisz hív a táj itt a dombon, szeresd azt ki adta
a fát és a bokrot. Tedd a dolgod itt a földön ember,
hogy élhess s remélhess.

Mert akkor megtetted azt ami a te dolgod. A többi
pedig már nem a te gondod.

Hát szeresd kit kaptál társul ezen életben

Megszülettem erre a földre, hol vadak és bárányok járnak,
s kelnek. Ott, hol sok ember párját várja Északon és Délen.
Hát szeresd ki kaptál társul ezen életben!

Nincs határ sem kormány mikor győz, mi belülről árad.
Hisz tudod, hogy csak fél vagy és az a másik nő a másik
fél tag. Hát szeresd ki kaptál társul ezen életben!

Ő lesz az ki társad itt a földön, jobbod és segítőd a bajban,
ha tántorogsz a homályban. Ha ő meg is botlik, te ott vagy
megfogod. Nem engeded a kudarcokban. Hát szeresd ki
kaptál társul ezen életben!

Tőle kapod a világra az életet. Oá! Oá! És szól egy kis
kócos. Papa, szeretlek! Nincs nagyobb öröm ezen a földön,
mint mikor élet költözik a lakba ami előtte kietlen puszta.
Hát szeresd ki kaptál társul ezen életben!

Eljön a nap, mikor a kócos, az édes, a játékos megkérdezi
tőled:- Papa! Mond, miért vagyok én, te meg anyu? És te
annyit mondasz szelíden, csendesen, szavaidban
szeretettel:- Majd ha eljön fiam az ideje szeresd kit társul
kapsz ebben az életben!

...hátha rám kacsint s
játékra hív....

Sötétlő fellegek, ki-ki süt a nap,
dereng mint a reggel sugara.

Ereje fakón folyik bele a mába...
Kicsit rugkapál s tova szál.

Egy két sugara eltalál, megvilágít.
Tiszta tükrön át nézem ezt a tájat.

Feltekintek hátha rám kacsint s
játékra hív.

Kincs

Reggel mikor felkelsz nem gondolsz arra, hogy valaki lát téged. Minden reggel életet ad fáradt testedbe. Csak teszed a dolgod munkálsz a jóért, úgy gondolsz ennyi elég. Pedig kincs van a szívedben minden reggel.

Dolgozol reggel, este. Teszed amihez értesz. Kell, hogy kinevezzenek. Elismerjék érdemeidet, mások fölé helyezzenek. Van aki nem törtet, más kárát nem keresi. Pedig kincs van a szívedben minden reggel.

Mikor munkából hazaérsz, körülvesz családod. Tudod e majd szeretni őket? Meg őrzöd e a kincset mit úgy hívnak szeretet? Tudod e őrizni a jót s a hűséget? Ilyennek születél, kincs van a szívedben.

Légy

Milliónyi molekula tengerében
atomok ékes rendben. Sorakoznak
mint a kutyák reggel.

Pislákoló reggelen, megerősödő
szerkezetek robotként libbennek.
Néznek, repülnek, s nem tudni, hogy
Miért vannak a fényben.

Engedelmesek a részek a fénynek,
ők is benne vannak a létezés nagy
tervében. Nem tudni, hogy és miért
lettek.

Az elektronok tengeréből légy
született meg a földön, felvette
teremtő ruháját az éltető.- Légy a
neve.- mert Ádám mondta s ez azóta
így van.

Majd Ő.

Majd.

Majd ha eljön.

Majd ha eljön a fény.

Majd ha eljön a fény a szemedbe.

Majd ha eljön a fény a szemedbe és lehullanak a pikkejek.

Majd ha eljön a fény a szemedbe és lehullanak a pikkejek, hogy lásd ki vagy.

Majd ha eljön a fény a szemedbe és lehullanak a pikkejek, hogy lásd ki vagy a mindenség tervében.

Majd ha eljön a fény a szemedbe és lehullanak a pikkejek, hogy lásd ki vagy a mindenség tervében ebben a testben.

Ő.

Ő azt mondja.

Ő azt mondja neked.

Ő azt mondja neked: - Fiam vagy.

Ő azt mondja neked: - Fiam vagy, szeretlek téged.

Ő azt mondja neked: - Fiam vagy, szeretlek téged bánd meg bűnödöt.

Ő azt mondja neked: - Fiam vagy, szeretlek téged bánd meg bűnödöt és megbocsátom néked.

2000.09.22.

Őszi hangulat

Sárgán villog a nappali fényben az élet, örömöm féktelen.
Feljött a fény, megerősödött az élet.

Megcsillan a hajnali fényben a szőlő a kertben. Íze édes, mint
a méz. Hisz itt az ősz! Szüretre áll ez a világ.

Learatják sokan a termést, amit érlelt a fény, hogy legyen must,
meg bora az embernek.

Folyjon az öröm, a jó kedv, hisz e nélkül nem élet az élet.

Őt szeretni kell

Egy asszony, ki olyan mint a többi nő szüli a gyermekeket és örül. Örvendezik:- Nézd apja fiú lett! Így születtem meg szüleim örömére.

Szeretettel felnevelt szoptatott dédelgetet. Vigyázott rám meg ne fázzak, s ha kellett futott velem a kórházba. Mert szeretett.

Amikor nagyobb lettem, s tanultam az iskola padok rejtekében, akkor is szeretett mert azt mondta:- Tanulj fiam, hogy valami legyen belőled.

Adott ételt italt szeretettel ápolgatott. Tudta, hogy egy vagyok számára nem szabad, hogy az asztról hiányozzon a pogácsa .

Mos, főz, takarít még most is pedig már ötven felett van, de nem látszik rajta. Megőrzi őt számomra a szeretet örökre olyannak amilyen.

Tavaszi hangulat

Kip-kop hallani az eső cseppeket az ablakon.
Kissé kopott a táj,- félhomály. Ül a tájra egy
madár hirdetve közel a nyár. Tél után tavasz
jön. Eltűnik a bú, most már nem fáj. Ébred
bennem a táj, Már vár a nyár. Lubickoló
napsugár, úszik egy kéz, feléd nyúl és
hozzád ér. Rád mosolyog, s megy tova.
Messze..... Messze jár már a gondolat
feledteti a bűt a lakoma, ha van kivel s miért
örülni a boldogságnak,.. jókedvet csalogat a
nász a szájra. Együtt örülnek a barátok, s
nyúl a kéz, vissza tér. Oda hol van remény, s
győz a lét, s él a kéz. Magasra emelve dicsér,
hódol, mert örül, hogy él.

Tűzoltó kocsi.

Áll az út mellett egy kocsi a formája nem lovas kocsi. Vannak karjai meg kerekei sőt még víz is jött belőle réges régen.

Kifestették mint egy dámát mutogatják mint a piacokon a ruhát. Nyugdíjazták itt a téren a tűzoltó kocsit régen.

Emlékét megőrizték ékes rendben. Szépen befüvesítették a teret s oda tették a közepébe. Kiszögelték el ne menjen, hanem ékessége legyen ennek a településnek.

A csendet sziréna hangja töri meg. Jön a váltás az új, nem kell az ódon a múlt. Idejét múlta a tűzoltó kocsi, most már nem lovak hanem lóerők húzzák a vizes kocsit.

Így múlik el az ember élete, a végén már nem kell senkinek. Akkor csöndben este a „belső szobádban „benn. Felkiáltasz ahhoz ki lát és megkérdezed: - Uram miért éltetsz e tájban? Jön a válasz csendben szelíden, lábodon alig állsz dicsőségében:- Szeretlek fiam, pici szolgám, tedd a dolgod s a többit bízd rám.

Akkor a kifestett tűzoltókocsira gondolsz, aki dacolva korrallal, állja azt amire rendelték ott a porban Kora több mint száz éves és te hol vagy ehhez képest.

Szárnyra kelsz és dacolsz a korrallal mert „ő” szólt és az úgy van. Ő azt mondta élj és szeress, akkor ki vagyok én, hogy dacoljak vele?

Utak.

Utak melyeket emberek építettek régen, hogy összekössék városaikat a földkerekségen. Pontosan építették mert királyok jártak rajta. Az idő megőrizte ezeket számunkra erre a korra. Eszméket kötöttek össze régen s ma egyszerű műemlékek.

Utak melyeket a ma embere épít, átszelik a korokat, s összekötik a kultúrákat. Mérnöki pontossággal építik őket, s ma már nem lovakkal hanem lóerővel húzzák a fejedelmi székeket. Változik a kor melyben élünk, s lesz e még emlékünkhöz?

Utak melyeket emberek alkotnak, eszmék melyeknek hódolnak. Ebben a káoszban az utak keresztezik egymást, alul, felül, s nem tudni, hogy ebben a gigászi rengetegben ki marad alul. Kinek az útja lesz zsákutca. Örökre feledésbe burkolva.